

SPOLEČENSTVÍ

LIŠT HORNÍHO SBORU ČCE VSETÍN
ČERVENEC 2013

Slovíčko pro sbor

Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že jsi mě poslal. (J 17,20-21)

Jednota. Víme co to vůbec jednota je? Ano, to je ten obchod uprostřed Vsetína, vedle MÚ, zní jedna z odpovědí.

Ale co ta sborová jednota, jednota v Kristu, jednota s Kristem? Ježíš se ve výše uvedených verších modlí za své učedníky, aby byli jednotní s ním, aby byli v něm a aby měli mezi sebou jednotu.

Tato (sborová) jednota mezi učedníky nevytvěrá z povahových rysů členů sboru, ale ze vztahu s Kristem. Jinými slovy sbor je jednotný, když jsou jednotlivci jednotní s Kristem.

Co to ale je ta sborová jednota? Znamená to, že všichni máme stejný názor? Vidíme svět stejně? Nosíme stejné oblečení? To ne.

Pokud jsme jednotní s Kristem, pak chceme to, co chce on. A jeho první žádost je, ať milujeme bratry a sestry víc než sebe, a ať je upřednostňujeme před sebou samotnými.

Ale to neznamená, že odkývám bratru,

Co se v denním tisku nedočteme

Milovaní, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska.

1. list Janův 4, 7-8

nebo sestře každou hloupost, abych mu vyšel vstříc. Znamená to, že se budu snažit bratra či sestru pochopit proč dělá to, co dělá, nebo proč má takový názor jak má, a následně si vyjdeme vstříc.

Jeden moudrý křesťan to vyjádřil slovy: „Obuji si jeho boty (dotyčného bratra či sestry) a párkrát se v nich projdu ...“

A tak se jednota sboru rodí ze vztahu jednotlivců s naším Pánem a Spasitelem se kterým jsme zajedno. A také z výše popsané lásky ke spolubratřím a spolesestrám ...

Stanislav Mikulík

Co se ve sboru v květnu a červnu m.j. událo

- 12.5. pověření staršovstva
- 19.5. den Diakonie
- 24.5. Noc kostelů
- 2.6. křest Lucie Urbanovské a obnova křestního slibu Veroniky Hýskové
- 8.6. Pohádkový les
- 9.6. varhanní koncert J. Dixon
- 16.6. konfirmace 4 dorostenců
- 17.6. koncert Fusionu v DK
- 23.6. večer chval
- 28.-29.6. stavba tábořiště

Připravované letní tábory

- 7.-12.7. pro malé děti na Lázech
- 4.-13.8. tábor dorostu ve Strítěži
- 13.-17.8 kemp mládeže ve Strítěži

Z jednání staršovstva

- * 13.5. Byl schválen příspěvek 10 tis. Kč pro festival UNITED. * Bylo dohodnuto rozdělení sborových obvodů pro členy staršovstva s tím, že starší mohou podle svých uvážení kontaktovat členy sboru ve svých obvodech. * Bylo schváleno zřízení pískoviště pro malé děti, umístění bude řešeno následně. * Byl prodloužen pronájem sborového bytu na další 2 roky. * Bylo schváleno pozvání do sboru pro manžele Uhlíkovy s tím, že podrobnosti s nimi domluví br. Čmelík.
- * 17.6. Byly schváleny pracovní smlouvy pro Richarda Polomíka a Dobromilu Čmelíkovou s úvazky 0,5 podle podmínek Úřadu práce. * Bylo schváleno členství br. Mikulí-

ka v seniorátním odboru mládeže. * Br. Martin Knebl byl pověřen zajišťováním přimluvných modliteb. * Br. David st. byl pověřen oslovit zasloužilé členy sboru s nabídkou příspěvku na rekreaci v Sola gratia.

Smlouva o finančním vyrovnaní mezi státem a církvemi - situace, fakta a mýty (2)

Co usnesl a co ještě neusnesl synod ohledně financí i něco navíc o synodu.

Třetí zasedání 33. synodu naší církve se uskutečnilo ve dnech 30. května až 2. června t.r. v Praze. Pochopitelně se nejednalo jen o financích, ale vzhledem k tomu, že tato série článků se týká financování církve a obligatorní úkoly synodu se také týkají jen financí, budeme se věnovat převážně jim.

Že (naše) církev stojí na prahu nové cesty, je nabíledni, a každý, kdo sleduje dění okolo sebe, to může vidět. Proto i zpráva synodní rady, kterou předložila synodu, tuto skutečnost reflektovala a jak zaznělo při jednání, působila spíše jako kázání. Přesto nebo právě proto si úvodem dovolím ocitovat z ní dva odstavce:

Přijímání státních dotací po dlouhá desetiletí umenšovalo naši finanční odpovědnost vůči církvi. S penězi od státu se snadněji hospodařilo. Od Nového roku 2013 již víme, že chybějící státní dotace musíme postupně nahrazovat z vlastních zdrojů. K odpovědnému hospo-

daření nás povede i skutečnost, že budeme vědět, že finanční prostředky jsou shromážděny církví a jsou určeny ke společnému užívání. Ekonomické úvahy musí vycházet z teologické reflexe nové situace.

- - -

S celou společností i civilizací se nacházíme na jistém zlomu. Polarizace světa se zvětšuje, nespokojenost roste, frustrace trápi a růst beznaděje sužuje. Sobectví, osobní i vztahové krize, ztráta radosti ze života, to všechno jsou jevy, které souvisejí s duchovní prázdnotou člověka. Můžeme v nejbližší době očekávat radikální změnu k lepšímu? Zdá se, že ne, vždyť málokdo v západní civilizaci zná východisko. V této tíživé situaci smí znít naděje, která není závislá na společenských poměrech a rádech, a přece se dotýká každého. Vnášeje ji do světa osobním a srozumitelným svědectvím o Ježíši Kristu. Věříme, že evangelium je dostatečnou mocí a silou k proměně atmosféry ve společnosti.

S ohledem na financování synod letos nepřijal žádné rozhodující zásadní usnesení, které by již v tuto chvíli řešilo konkrétně restrukturalizaci církve s ohledem na počet sborů a farářských míst, ale určil cestu, jakou se budeme dále k tomuto cíli pohybovat, a přijal usnesení, které se velmi podobá tomuto původnímu návrhu:

1. Synod ukládá synodní radě poskytnout předložené modely cesty ČCE k samofinancování sborům k rozhovoru. Modely budou doplně-

ny výpočetními tabulkami, které umožní zhodnocení dopadu různých modelů cesty k samofinancování na finance konkrétního sboru. Dalšími podklady k rozhovoru budou následující materiály: vyhodnocení dotazníků zaslaných sborům v září 2012, teze vyplývající z dotazníku a pět modelů. Termín odeslání do sborů 30. 9. 2013.

2. Synod ukládá synodní radě vypracovat materiál, který poslouží jako manuál k vedení rozhovoru ve sborech a seniorátech (do 30. 9.).

3. Synod ukládá sborům seznámit se s možnými cestami ČCE k samofinancování, které jsou vyjádřeny jednotlivými modely a vypracovat na základě předložených podkladů a modelů strategii sboru pro jednotlivé možné cesty k samofinancování. Informaci o zvolené strategii sboru předá sbor seniorátnímu výboru do 31. 1. 2014

4. Synod ukládá seniorátním výborům být sborům, které o to požádají, s vypracováním sborové strategie nápomocen.

5. Synod ukládá seniorátním výborům posoudit možnosti jednotlivých cest ČCE k samofinancování a předložit seniorátní strategii nejpozději do 15.3.2014.

6. Synod ukládá synodní radě provést sumarizaci vyjádření seniorátních výborů a předložit ji 4. zasedání 33. synodu k rozhovoru. Součástí předloženého materiálu budou i návrhy dalšího postupu. V případě, že sumarizací vyjádření nebude patrný zřetelný většinový názor ČCE, předloží synodní rada

materiál variantně nebo předloží návrh dalšího rozhodovacího postupu.

V nejbližší době dojde do sborů dopis od synodní rady, který bude popisovat nastalou situaci a nastíní další kroky dle výše uvedeného.

S ohledem na finance každý sbor zajímá, jaká bude příští rok výše odvodů do personálního fondu - tedy bude to 81.100 Kč za každé obsazené kazatelské místo (zvýšení o 3,3 %, tj. o průměrnou míru inflace v r. 2012).

Celocírkevní repartice pro náš seniorát budou v roce 2014 ve výši 699.900 Kč.

Povinných celocírkevních sbírek bude v roce 2014 - stejně jako každý rok - celkem osm:

1. *Sbírka na tisk ČCE a jinou publikační činnost – postní neděle*
2. *Sbírka HDL Jeronýmovy jednoty – Velikonoce*
3. *Sbírka pro Diakonii – svato-dušní svátky*
4. *Sbírka solidarity sborů – červen*
5. *Sbírka na Evangelickou akademii – první neděle v září*
6. *Sbírka pro sociální a charitativní pomoc – Díkčinění*
7. *Sbírka JTD – do konce října*
8. *Sbírka pro bohoslovce a vikariát – Vánoce*

Obtížným úkolem synodu ve věcech nejen finančních bylo rozhodnout, zda se má budova Evangelické teologické fakulty v Černé ulici

prodat Univerzitě Karlově nebo ne. Obtížný úkol to byl především proto, že pedagogové fakulty byli pro prodej, ale synodní rada neměla v této věci jednotný názor a každý synodál musel v průběhu jednání sám dospět k rozhodnutí. Když zazněly všechny argumenty, z nichž nejsilnější byl asi ten ekonomický, tzn. kdyby si církev budovu nadále ponechala, stálo by ji to v nejbližších letech cca 30 milionů Kč, rozhodl se synod pro prodej budovy.

Vladimír Buzek

Devadesátka

Tu květnovou neděli, kdy mezi našimi jubilanty zaznělo jméno br. Jana Lukáše, se mnozí domnívali, že přeslechli, když stále statná postava tohoto našeho milého bratra a pravidelného návštěvníka nedělních bohoslužeb takový věk popírá.

Narodil se 7. května 1923 v Růždce a na přání otce měl převzít rodinné hospodářství. Po otcově předčasné smrti se sotva čtrnáctiletý musel o sebe a svou budoucnost starat sám.

Měl zájem o strojní obor, nakonec byl přijat do obuvnické dílny mistra Fajkuse na Dolním náměstí v místě, kde nyní stojí budova knihovny. Protože byl spolehlivý, přizval ho mistr v době okupace k odbojové činnosti, do níž byl zapojen i jeho nájemník cestmistr Prokš. Jenda působil převážně jako spojka. Když byl počátkem r. 1945 pan Prokš zatčen, své spolubojovníky nevyzradil.

Po válce a smrti majitele dílny, se na prosbu vdovy Jenda stal jejím nájemcem, aby živnost zachoval. Protinacističtí odbojáři se občas scházeli i po válce, a protože se nedokázali smířit s opětovnou ztrátou svobody po únoru 1948, snažili se obyvatelstvo informovat a ovlivňovat pomocí letáků, které tiskli a rozváželi.

V lednu 1952 si pro Jendu přišla přímo do dílny Státní bezpečnost. Přitěžující okolností se stal nález zapomenutého starého revolveru z války mezi harampádím v kůlně.

Týdny a měsíce byl podroben tvrdým výslechům v Uhersko-Hradištské věznici, o jejichž brutálnosti už bylo hodně napsáno a řečeno. Toto vězení považuje i Jenda za nejhorší ze všech, která za ostatními dráty poznal. Celých 16 měsíců prožil?, protřpěl na samotce, kde se v zimě netopilo a nařízená chůze přes den byla nutná i proto, aby mu neomrzly nohy. Trvalý byl nedostatek jídla, připojily se i psychické útrapy při zákazu návštěv a měsíce pobytu v tzv. „provazárně,“ cele pro odsouzence k smrti.

K zastrašení obyvatelstva byly ve vykonstruovaném procesu s odbojovou skupinou Světлана na Vsetíně vyneseny v r. 1953 tři tresty smrti u L. Fajkuse, J. Vaňka a našeho milého bratra Lukáše. Jendovi byl rozsudek po odvolání změněn na doživotí, později na dvacet pět let, z nichž plnou polovinu natvrdo „odseděl“.

Následkem prožitého utrpení

onemocněl plicní tuberkulózou (při 176 cm vážil 48 kg). Byl proto přeložen do věznice Mírov na tzv. „plicárnu“. Na tomto vězeňském nemocničním oddělení panoval poněkud mírnější režim, pacienti mohli přes den ležet, dostávali léky a trochu větší dávky jídla. Vězňům bylo možno občas poslat i balíček. V té době bylo na Mírově uvězněno až 240 římsko- a řeckokatolických kněží, z nichž mnozí pobývali i více než rok na stejném oddělení. Jenda se zde setkal se zcela mimořádnými osobnostmi, jakými byl profesor Oto Mádr (sousední cela), nebo řeckokatolický redemptorista Ivan Mastliak a další. Bylo-li to možné, zúčastnil se i tajného přijímání, samozřejmě „pod jednou“. Prožil též mnohé duši občerstvující a obzory rozšiřující chvíle vyplněné přednáškami z různých oborů svých vysoce erudovaných spoluvězňů.

V r. 1956 byl přeložen do Leopoldova. Jako zkušený „mukl“ věděl, že je nutno snažit se být co nejméně nápadný. I zde mu Bůh poslal do cely mimořádnou osobnost - J. Korbela, nejvyššího představitele Armády spásy v Československu, s nímž víc než rok pracoval v prádelně. Celkové ovzduší v této věznici bylo podstatně jiné. Na přeplněných celách (až 30 odsouzených), převažovaly kriminální živly, chybělo soukromí i důvěra. Občas vídal i Gustáva Husáka, obyvatele protější cely, většinou obklopeného spoluvězni Slováky. V Leopoldově byl nejdělsí dobu, celých 8 let.

Později mohl ve vězeňské dílně využít svou kvalifikaci, šily se zde kožené výrobky pro Svit.

Celá léta na něho myslela rodina i věrně čekající vyvolená Jiřinka, s níž se ovšem mohl oženit až po svém propuštění v r. 1963. Bůh jim požehnal synem Romanem, evangelickým farářem, na jehož končící misi vojenského kaplana v Afganistanu myslíme i modlitebně.

Oběma našim vzácným manželům vyprošujeme do dalších let plnost Božího požehnání. Radost nejen z rodiny syna, ale především z jistoty, že Bůh své nikdy neopouští.

Bylo by možno ještě leccos připomenout, i tak mně Jenda, ani jeho milá žena nepochválí, naopak, budou se upřímně zlobit. Jsem však přesvědčená, že je třeba tuto dobu připomínat, aby nás zapomínání nepřivedlo k podobným koncům.

V této souvislosti chci s úctou, vděčností a láskou vzpomenout nedožitých 87 let našeho spolubratra Jiřího Paly (28.4.1926 – 23.11.2009), jehož životní pouť, včetně dlouholetého vězení, se velmi podobala té Jendově.

E. Žárská

Velkolepé dědictví (ze vzpomínek Evy Žárské)

Víme, že pro dítě je nejvýznamnější rodinné prostředí. Pozornost a chválu zasluhuje, jak velkou důležitost přikládali valašští evangelíci vzdělání svých dětí. Jejich chudoba jim zpravidla neumožňovala zajistit pro děti více než ome-

zené vzdělání poskytované místní školou. Janovi rodiče se dokázali jeden rok obejít bez přínosu, jakým byla pro chod hospodářství práce dospělého syna, aby se u sedláka Liebschera v Suchdole naučil tehdy potřebné němčině. Tato znalost mu významně napomáhala později, když se stal starostou obce Malá Lhota. I některé zápisy v deníku psal německy, aby znesnadnil čtení případným zvědavcům.

Marie Jadrníčková dcera střítežského starosty, pocházela dle tehdejších měřítek z rodiny na vyšší společenské i ekonomické úrovni. Byla mimořádně bystrá, vnímavá, kultivovaná četbou i častým stykem s přítelkyněmi z fary a školy, navíc obdařená fenomenální pamětí. S Janem se poznali a mohli spolu jen krátce čtyřikrát hovořit na veřejnosti. Oboustranné vzájemné zalíbení bylo tak silné, že překonalo více než tříletou vojenskou službu. Tu celou prožil Jan v oblasti Mostaru a Sarajeva, aniž by za tu dobu jedinkrát navštívil domov. O vysoké vytríbenosti a taktu obou svědčí vzájemná korespondence (opět opsaná B. Burianem), v níž si opakovaně ponechávali úplnou volnost.

V době odloučení odmítla Marie řadu výhodných nabídek, když jí rodiče ponechávali svobodu volby. Na Jana po určitou dobu vyvíjeli rodiče laskavý, o to působivější tlak, zda by se neucházel o dědičku gruntu (Marie měla tři sourozence), která o něho projevila vážný zájem.

Mládeži, nepohoršujte se! Zamilovanost byla a je, zpravidla, tím méně dobrým rádcem při výběru životního partnera - zvláště v časech, kdy stát neposkytoval sociální dávky, dávky v hmotné nouzi apod., a z důchodů se mohl těšit jen velmi úzký okruh šťastlivců. My si už vůbec nedokážeme představit, jaké oběti, dřinu a odříkání s sebou nesla povinnost zajistit život vlastní, svých dětí i rodičů. Před každým důležitým rozhodnutím tedy bylo nutno odpovědně zvažovat všechny okolnosti. I Jan tak činil, hlavně z ohledu na rodiče a budoucnost svých sourozenců, ale od své milované Marie neupustil. Dobře udělal, kdo ví, jestli by s jinou partnerkou byl schopen unést tak velké zkoušky, které je společným životem dlouho provázely.

Po návratu z vojny byla svatba, ale ještě ve svatební den musel ženich Jan nastoupit na vojenské cvičení, které tenkrát bývalo každý rok. Po návratu z cvičení začíná psát deník. Na drsného sedláka, jak by se při letmém pohledu mohl jevit, je prvý zápis, kterým popisuje jejich svatební noc, nesmírně křehký.

„Večer jsme s tatulkou (otcem) přišli k Jadrníčkom a bavili se tam ve společnosti Rozíny a pak, že půjdem spat. Pro mne a mou Mařenku bylo určeno místo ve chlévě, kdež jsem se s ní také odebral. Bylo mně však podivno při myšlence, že jest to první noc, co mám se svou manželkou spáti. Po kratičké mod-

litbě jsme se uložili, avšak nespali nic až do rána. O hodině osmé přišla chvíle, v které se rozloučila ženuška se svými rodiči, já pak poděkovav rodičům za ženu a za vše ostatní a dav jim s Bohem, ubírali jsme se s mou Mařenkou do našeho budoucího domova.“

Ten zpočátku našli v malém pronajatém hospodářství pod Klenovem, později zakoupili velmi zanedbanou a zpustlou usedlost, zvanou Korábka, pouze za dluhy, které na ní vázly. Sami se však museli zadlužit a dlouhá léta je tížila povinnost dluh i s úroky splácet.

Howard Louthan: Obrácení Čech na víru

(Z úvodu ke knize, Praha, 2011)

„Erudovaný americký historik, velký znalec českých dějin, přináší hlubší historický pohled na pobělohorskou rekatolizaci a staví české země do širšího evropského kontextu. Jestliže se starší studie zaměřovaly spíše na chronologický právně-historický přístup a všimaly si více násilných projevů rekatolizace, Louthan přesvědčivě dokládá, že při celkem složitém procesu proměny náboženského cítění nesehrálo hlavní roli násilí a donucování, (které nezamlčuje), nýbrž především nenásilné kulturní „obracení“. Celá armáda umělců a architektů poselství tvář země barokními kostely a kaplemi, poutními místy a obnovenými kláštery, téměř v každém městě vyrostl na hlavním náměstí mariánský sloup, rodila se hojná česká

katolická literatura a hudba, systém názorných kázání a katecheze, oživovaly se poutě a kult svatých ...“

Kniha má 303 stran textu, 43 stran poznámek, bohatý rejstřík a řadu vyobrazení. Je k dispozici v městské knihovně.

Okénko do Diakonie

Při humanitární sbírce šatstva, kterou organizovala Diakonie Vsetín na konci května 2013, bylo vybráno 6,5 tuny materiálu, který zamířil hned v následujícím týdnu do Diakonie Broumov.

Okénko do sborové kuchyňky

Tam se teď vaří i ve středu, neboť na tento den se přesunul Pondělníček (setkání osob s postižením), což jedna účastnice vtipně komentovala, že z „Pondělníčku se stal Středník“.

Milá zpráva:

15. 6. oslavili duševně stále mladí a fyzicky zdatní Marta a Josef Holíkovi diamantovou svatbu (viz foto). Gratulujeme!

Humor za kostelem

Muž při zpovědi „...a taky jsem řekl tchyni, co si o ní myslím!“ - Farář jej přerušil: „Synu, teď mluvíme o tvých chybách, ne o tvých hrdinských činech!“

Farář odjel v adventu do lázní a kostelník si nevěděl rady, jak má připravit betlém. Poslal panu faráři lístek s dotazem: „Jaký nápis mám dát nad betlém a jaký podstavec mám pod něj připravit?“ Obratem dostal telegram: „Dítě se nám narodilo. Tři metry dlouhý a metr a půl široký.“

Adresa sboru:
Palackého 156, Vsetín
tel. 571 411 722

www.hornisbor.cz
vsetin-horni@evangnet.cz

V kanceláři nás najdete ve všední dny od 9 do 12 hod., v pondělí a středu také od 13 do 17 hod., nebo podle domluvy.

Příspěvky předávejte osobně členům redakční rady (Pavel Čmelík, Stanislav Mikulík, Jan David) nebo e-mailem na adresu: jendadavid@seznam.cz.
Sazba: Daniel Fojtů
tisk: Exodus * Neprodejně